

Insegura, però plena d'energia

Uma Thurman (Boston, 1970) podria considerar-se mercaderia valuosa, però últimament només vol ser *cool*, com al darrer film dirigit per F. Gary Gray, *Be cool*, amb John Travolta, el qual s'estrena aquests dies als EUA. En aquesta conversa, Uma s'explica amb gran ironia i confessa les seves febleses, les seves passions, tant a la seva vida com al treball.

—En els seus films, vostè ha besat molts homes. En *Be cool* cal esperar un poc abans del gran bes amb John. Però qui és el seu actor favorit, entre tots els que han tingut el privilegi de besar-la en pantalla?

—Mmm..., pregunta difícil. Potser el que després va ser el meu marit...

—Ethan Hawke? Per què?

—Perquè estava completament boja per ell. Aleshores. No, encara l'estime, de debò. Tenim fills i és una cosa molt especial. Però sí, el millor ha estat ell, Ethan.

—Quin és el secret per fer bons petons en un film?

—Estar boig pel teu company. Possiblement, un sentiment inapropiat al lloc de feina.

—Ara estan tots molt prims, ossos i pell. En la primera escena de *Be cool*, vostè surt en biquini... I hi surt molt bé.

—Però no estic tan prima!

—Ha hagut de fer exercici abans de posar-se el biquini?

—Bé, he fet jurar al director que eliminaria del film qualsevol protuberància, molles i altres imperfeccions. Per això estava molt tranquil·la amb ell. Sabia que si apareixa qualsevol zona

delicada, ell seria tan amable [Uma abaixa la veu i xiuxiueja] d'amagar-la completament al públic. Però m'agradava la idea. I ha estat invenció meva, la vídua rock que es desespera mentre pren el sol en biquini, a la seva vil·la a les muntanyes de Hollywood. De vegades em ruboritzo pensar en els suggeriments que faig. Em dic, qui et penses que ets?

—Ha estat divertit rodar un altre film amb Travolta?

—Fantàstic. Treballar amb John és com posar-se un guant vell i trencat que queda a la perfecció. Interpretar amb algú amb qui és tan fàcil i natural treballar, amb qui estàs d'acord, que t'agrada i et diverteix, és sempre meravellós. A més, ell m'agrada molt de debò. Com a actor. Com a ballarí. Com a amic. És una persona realment extraordinària.

—Amb *Kill Bill* s'ha guanyat la fama d'assassina. Escometria a cops de peu algun dels seus companys a *Be cool*?

—Vegem..., els escometria tots a cops de peu! De fet, tots els personatges de la pel·lícula són un grapat de combatents mediocres. Aquests grans homes! Bum! Caurien de seguida! Però he d'admetre que a *Be cool* es veuen musculatures ben grans. Alguns dels actors han estat entrenats d'una manera impressionant: potser contra ells em caldria una espasa o una bomba de mà. Tot allò que no he usat a *Kill Bill*: les metralladores, per exemple. El que desitjava tant i vaig demanar que em donaren...

—Alguna vegada veu els seus films quan els passen per la televisió?

'Be cool', la darrera

pel·lícula de

F. Gary Gray,

amb John Travolta

i Uma Thurman,

s'estrena al sud

del país el proper

8 d'abril

(a la Catalunya Nord

s'estrenà el 23 de

març). La protagonista

femenina del film parla

de la seva experiència.

Després dels grans èxits *Pulp Fiction* i *Kill Bill* (1 i 2), de Quentin Tarantino, Uma Thurman apareix ara a la gran pantalla amb *Be cool*, sota la direcció, en aquest cas, de F. Gary Gray.

—Sí, de vegades em tope amb algun film meu. I cada volta el trobo sorprenent, sobretot si ha passat molt de temps. És molt diferent quan tornes a veure'n un deu anys després. Quan vaig veure *Pulp fiction* —Quentin i jo el vam tornar a veure abans de començar *Kill Bill*—, em vaig quedar torbada.

Vaig pensar que era realment bo i que, fins i tot, jo no estava gens malament. En canvi, quan es va estrenar, pensava que a la gent li agradava només la pel·lícula en si, però que jo estava fatal. Com tots els joves, era insegura i plena de dubtes. En revisar-la, vaig pensar que, certament, en aquell moment

hauria d'haver estat feliç amb el meu treball.

—En canvi, *Batman & Robin* és una altra història...

—Em va agradar molt aquest personatge! No sóc responsable del film sencer. Però Poison Ivy, el meu personatge, i jo ens vam divertir molt. No va agradar a molts, però jo m'hi vaig trobar bé.

—Com és Edie, el seu personatge a *Be cool*?

—Una vídua rock, una tia de carrer molt dura, però vulnerable.

—S'emocionà a l'escena de *Be cool*, quan balla amb John, com a *Pulp fiction*?

—No s'imagina com m'agrada ballar! Llàstima que sóc massa insegura per poder fer-ho en la vida real. Per això m'esbravo en escena! John és fantàstic. No hi ha al món una parella millor per ballar. I jo he tingut aquesta oportunitat dues voltes.

—En què treballa ara?

—Estic fent les proves per a *Producers*, de Mel Brooks. Mai no m'havia divertit tant: ballo tots els dies, m'agrada molt... També vaig rodar un film a la tardor. Una mena de comèdia

Com l'Uma, no n'hi ha cap

Uma Thurman és única. Quentin Tarantino, el director que l'ha feta famosa amb *Pulp fiction* i *Kill Bill*, diu que pertany al territori diví de la Garbo i la Dietrich, però s'equivoca: Uma Thurman no és una diva ni una bellesa històrica. És alta, estatuària, i tanmateix, físicament desconnectada: pareix sempre que els braços i les llargues cames vagin en totes les direccions, sense ordre, i que el cos bonic d'esportista resulti incontrolable, indomable. També la seva vida és única: el seu nom és Uma Karuna, nom que coincideix amb el d'una divinitat hindú, la qual cosa no desentonava gens amb la tònica de la seva família exòtica (els seus germans són Dechen, Ganden i Mipam). Va nàixer l'any setanta a Boston. La mare, psicoterapeuta suïssa, es va casar amb Robert A. E. Thurman, primer monjo tibetà budista americà, amic del Dalai Lama. Ha tingut una educació budista, va passar llargs períodes a l'Índia durant la seva infantesa. Ha tingut dos marits (Gary Oldman i Ethan Hawke), i té dos fills. És difícil dir si és bona, però quan apareix en pantalla, tots els esguards són per a ella: ja faci de Poison Ivy, criatura vegetal amb l'aparença de planta o flor verinosa a *Batman & Robin*, o de dona bisexual de Henry Miller a *Henry & June*, o la intel·lectual elegant i cruel a *Acords i desacords*, de Woody Allen. No es pot dir que sigui bona ni que sigui bonica. Ha creat un nou i adorable model de dona: és única. *Lietta Tornabuoni*

romàntica, amb Meryl Streep. Es diu *Prime*.

—A *Prime* fa el paper d'una dona que té una relació amb un home més jove. Ho faria en la vida real?

—No, no ho sé, no m'hi veig. Mire, he estat casada durant vuit anys i, des de llavors, només he tingut una parella. Estic fora de circulació. És veritat que he estat imaginant aquestes coses mentre rodàvem el film. Tinc amigues que tenen companys més joves i he notat que se senten molt bé. Ei! Als homes els agraden les dones més joves, i entenc perfectament el perquè. Però no ho sé. Deu mesos ha estat la màxima diferència entre un home més jove i jo. Potser hi arribi de manera natural, potser acabi sent una vella senyora libidinosa que va a lligar a la porta del McDonald's. No ho sé, si no, on podria trobar joves? Fent classes a l'institut? O als cursos d'interpretació? Ara el meu cap va sense un rumb fix i no sé on acabaré! No ho sé, l'amor és tan misteriós quan es tracta d'allò que les persones volen i quins són els seus somnis... És difícil captar el misteri d'allò que atrau les persones i per què.

—Conserva algun objecte dels usats als films?

—Sí. Guardo quasi tot allò que és important per a mi. Encara tinc la meua espasa de samurai. Me la vaig guanyar amb escriure.

—Quí li va fer creure en si mateixa quan era petita?

—Els meus pares sempre m'han donat suport. La meua mare ha animat molt la meua independència. Ha estat el seu gran objectiu: volia que els seus fills es qüestionaren les coses del seu voltant i que superaren els prejudicis estúpids i obtusos. Estic segura que avui dia es penedeix de quan ens va ensenyar a ser tan descarats! Però he esdevingut actriu també pel suport de totes les persones que he trobat en el món del cinema.

—Què la va portar a interpretar?

—Quan tenia vuit anys vaig tenir la sort d'inscriure'm en un curs d'interpretació, després de l'escola, impartit per una dona meravellosa. El seu suport i la seva participació en el meu entusiasme per les intepretacions dramà-

Sedució, transgressió i violència

Ulls de gel, cor de guerrera i esperit inconformista. Filla d'una baronessa suïssa i d'un americà monjo tibetà budista, la carrera d'Uma Thurman va des de les puntes i els mirinyacs fins a l'atmosfera psíquica de Gotham City.

'Les amistats perilloses', 1988. Amb a penes divuit anys, per a Stephen Frears (director) és en aquest film l'educanda seduïda pel llibertí vescomte de Vermont (John Malkovich), a la França del segle XIX reflectida en la novel·la de P. Choderlos de Laclos.

'Pulp Fiction', 1994. Àlgida, sensual, viciosa cocaïnòmana: per a Tarantino esdevé Mia, dona del cap Marcellus Wallace. Inoblidable el ball amb Travolta en el renaixement d'aquest. Per al film, Palma d'Or a Canes.

'Cow girls', 1993. Per a Gus Van Sant és Sissy, model. Amb les *cowgirls* es rebel·larà contra les autoritats per salvar una bandada de flamencs, símbol de llibertat sexual, i molt més.

'Batman & Robin', 1997. Amb els cabells de color roig foc, l'esguard magnètic i intencions molt perilloses, a *Batman*, amb Clooney, Thurma és Poison Ivy, exquímica i ara seductora deessa de la natura, aliada del malvat Mr. Gel, paper que interpretar Arnold Schwarzenegger.

'Vatel', 2000. En l'esplendor de les caceres i els focs d'artifici, durant el més sumptuós àpat de la Chantilly del segle disset, la seva Anne de Montausier enamora el rei Sol, un marquès repulsiu, i l'infeliç Depardieu, mestre de cerimònies.

'Kill Bill' (vol. I i II), 2003-2004. Gairebé deu anys després de *Pulp Fiction*, Thurman torna a ser la musa de Quentin Tarantino, que en el seu últim i doble film la transforma en la Núvia, dona ferida, venjadora i despietada, enfundada en un vestit groc, que esdevé ràpidament un personatge de culte.

"El cinema és l'art que m'estimo i que m'ha permès aquest viatge fantàstic"

tiques han estat, crec, l'impuls que m'ha dut a treballar. Perquè no estava molt segura de mi mateixa, era tímida. És un clixé, dit per un actor. Però és veritat: per això és un clixé!

—Vostè és una de les dones amb més classe de Hollywood. Com s'ho fa per tenir aquest estil tan personal?

—No tinc cap secret, excepte el fet de viure en llocs on et fotografien cada dia! Perquè tots som normals en el nostre interior. I sempre m'han agradat els vestits. Els veig com disfresses!

—Com quan cal vestir-se per als Oscar?

—No! Em sembla que els Oscar estan

fent-se massa seriosos pel que fa als vestits. Hauria de ser una festa de la vida, una disfressa de carnestoltes.

—Com reacciona davant la premsa que amenaça la seva intimitat?

—Bé, realment a Nova York no són tan dolents. Però són horribles els que disparen el flaix a la cara dels meus fills, davant casa meua. Crec que aquestes persones són imperdonables. Voldria de tot cor que deixaren estar els meus fills. Vaig començar a interpretar als setze anys, i he tingut temps d'aprendre a afrontar els judicis, la falsedat, els insults i la invasió de la intimitat. Aquest és el petit preu que pago per aquesta vida que, d'altra banda, és extraordinària. És allò que sempre miro de recordar: que el cinema és l'art que m'estimo i que m'ha permès aquest viatge fantàstic. Per tant, intento aguantar la celebritat i els *paparazzi*. Encara que, de vegades, voldria donar un cop de puny a algú.

Debra L. Wallace

© L'Espresso

Traducció: Yolanda Guirao